

Sygn. akt VIII U 737/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. P. prawa do wypłaty odsetek od kwoty wyrównania przekazanego decyzją z dnia 21.11.2016 r za okres 1.09.2013 – 30.06.2014 r oraz decyzją z dnia 13.12/2016 r za okres od 1.07.2014 do 30.11.2016 r na podstawie art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/decyzja – k. 245 akt ZUS/

Od powyższej decyzji odwołanie, w dniu 10 marca 2017 r., złożył A. P., podnosząc, że odsetki winny być obligatoryjnie wypłacone.

/odwołanie k. /.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, stwierdzając, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do wypłaty odsetek, z uwagi na wydanie przez organ rentowy decyzji w terminie ustawowym. Podniósł nadto, że Sąd Okręgowy w wyroku nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego.

/odpowiedź na odwołanie k. 3/.

W piśmie z dnia 15 listopada 2017 r. wnioskodawca sprecyzował odwołanie, wnosząc o zasądzenie odsetek od renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez ZUS w wykonaniu wyroku SO w Łodzi z dnia 21.09.2016 r w kwocie 8344,08 zł w dniu 28.11.2016 r oraz renty wypłaconej w oparciu o decyzję z dnia 13.12.2016 r stanowiącej wykonanie pkt. 3 wyroku w kwocie 20971,44 zł wypłaconej w dniu 22.12.2016 r. Wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych (od 1.01.2016 r odsetek za opóźnienie) od poszczególnych kwot miesięcznych rent z odsetkami od 26 dnia każdego miesiąca do dnia 28.11.2016 r oraz do dnia 22.12.2016 r. Pełnomocnik wnioskodawcy z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów procesu , ewentualnie o przyznanie kosztów z kasy sądu, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.

/pismo k.66 – 67/.

W piśmie z dnia 6 grudnia 2017 r organ rentowy przedstawił hipotetyczne wyliczenie odsetek.

/pismo – k. 73 – 74/

Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika nie kwestionował wyliczenia odsetek przedstawionych przez ZUS, w tym przyjętych dat wymagalności poszczególnych rat świadczeń.

/pismo – k. 80, e- prot. z dnia 23.01.2018 r 00:02:50/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29 czerwca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał A. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 czerwca 2014 r wobec treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 14 czerwca 2011 r.

/okoliczność bezsporna/

W trybie nadzoru zwierzchniego sprawa wnioskodawcy została skierowana do ponownego rozpatrzenia przez komisję lekarską.

/okoliczność bezsporna/

Orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2013 r Komisja Lekarska ZUS orzekła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 13 września 2013 r ZUS I Oddział w Ł. z urzędu wstrzymał wnioskodawcy rentę z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 września 2013 r.

/decyzja – k. 148 – 149 akt ZUS/

Wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji, w wyniku którego toczyło się postępowanie w sprawie VIII U 737/17.

W jego toku zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe w postaci, m.in. dopuszczenia dowodu z opinii trzech biegłych psychiatrów, z których wynikała niezdolność do pracy ubezpieczonego.

Z opinii biegłego G. P. wynikało, że niezdolność do pracy wnioskodawcy trwa nadal – do czerwca 2015 r, a biegły wskazał, że opierał się na historii choroby z PZP oraz dokumentacji medycznej i orzeczniczej zawartej w aktach sprawy. Rozpoznał zespół paranoidalny z kręgu schizofrenii. Opisywane objawy sugerują trwanie choroby, cały czas stosowany jest lek przeciwpsychotyczny.

Z opinii biegłego psychiatry S. W., sporządzonej na podstawie historii choroby PZP, wynika częściowa niezdolność do pracy od 2002 r z powodu schizofrenii urojeniowej o charakterze trwałym.

Z opinii biegłego psychiatry E. W. wynikał szczegółowy przebieg schorzenia, biegła cytowała wizyty lekarskie z dnia 17 września 2013 r, 17.10.2013 r – 28.11.2013 r. Biegła rozpoznała objawy zaburzeń schizotypowych z okresowymi dekompensacjami psychotycznymi, przyjęła, że wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy do czerwca 2014 r zgodnie z orzeczeniem LO ZUS z dnia 14 czerwca 2011 r. Z uwagi na znaczny upływ czasu od daty wniesienia wniosku i komisji brak poprawy stanu psychicznego i brak odzyskania zdolności do pracy należało uznać dalszą niezdolność do pracy do czerwca 2016 r, a niezdolność do pracy trwa nieprzerwanie od 2002 r.

Wyrokiem z dnia 21 września 2016 r Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że podjął wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2013 r przyznanej A. P. decyzją z dnia 29 czerwca 2011 r;
2. wniosek A. P. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres od dnia 1 lipca 2014 r przekazał do rozpoznania ZUS I Oddział w Ł..

/okoliczności bezsporne – odwołanie, opinie biegłych psychiatrów, wyrok wraz z uzasadnieniem – załączone akta VIII U 6033/13/

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony ZUS I Oddział w Ł. w dniu 7 października 2016 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 22.10.2016 r.

/okoliczność bezsporna - adnotacja na wyroku – k.169 odw., prezentata na odpisie wyroku - k. 186 akt ZUS/

W dniu 12 października 2016 r Przewodniczący Komisji Lekarskich wskazał, m.in. że w trakcie procesu powołano trzech biegłych specjalistów z dziedziny psychiatrii i pomocniczo neuropsychologa, którzy orzekali co do przedmiotu sporu i wszyscy ustalili częściową niezdolność do pracy. Obecnie jakakolwiek polemika mogłaby się odbywać wyłącznie na podstawie przeszłej dokumentacji medycznej, a wobec wieloletniego przebiegu choroby (leczenie od 2000 r z okresowym orzekaniem o całkowitej , potem częściowej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych i udowodnionego obecnie rozpoczynającego się organicznego uszkodzenia (...) uzyskanie zmiany rozstrzygnięcia w postępowaniu apelacyjnym wydaje się bardzo wątpliwe.

Pracownik ZUS wnioskował o przyjęcie wyroku wobec stanowiska (...) z dnia 12. 10.2016 r.

/adnotacja do wyroku – k. 186 akt ZUS, opinia – k 70 plik akt ZUS w kopercie/

Decyzją z dnia 21 listopada 2016 r organ rentowy wykonując prawomocny wyrok SO w Łodzi z dnia 21.09.2016 r przeliczył od 1 września 2013 r tj. od daty określonej w wyroku rentę z tytułu niezdolności do pracy – ustaloną wyrokiem. Należność za okres 1.09.2013 r – 30.06.2014 r - 8344,08 zł po odliczeniu zaliczki na podatek , składki na ubezpieczenie zdrowotne, zakład miał przekazać na rachunek w banku.

/decyzja – k. 211 akt ZUS/

Kwota ta wpłynęła na konto ubezpieczonego w dniu 28 listopada 2016 r.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 4 listopada 2016 r zostało wystawione zaświadczenie o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego wydane przez lekarza prowadzącego leczenie.

/zaświadczenie – k. 1 dokum. orzeczniczej/

W dniu 4 listopada 2016 r wnioskodawca złożył na wezwanie organu rentowego informacje dotyczące danych adresowych, zasiłków, konta bankowego.

/wezwanie, odpowiedź – k. 160, 162 akt ZUS/

W dniu 7 listopada 2016 r ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na druku.

/wniosek – k. 217 akt ZUS/

W dniu 10 listopada 2016 r został wystawiony wniosek o wydanie orzeczenia. Orzeczeniem z dnia 28. 11.2016 r LO ZUS ustalił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2018 r.

/wniosek , orzeczenie – k. 221, 223 akt ZUS/

W dniu 13 grudnia 2016 r organ rentowy wydał decyzję, na mocy której ponownie ustalił od 1 lipca 2014 r do 31.12.2018 r rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wyrównanie za okres od 1 .07. 2014 do 30.11.2016 r w kwocie 20971,44 zł ZUS miał przekazać na rachunek bankowy.

/decyzja – k. 225 akt ZUS/

Kwota ta wpłynęła na rachunek wnioskodawcy w dniu 22 grudnia 2016 r.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 7 lutego 2017 r ubezpieczony wniósł do ZUS o wypłacenie odsetek od 1 września 2013 r do 28 listopada 2016 r. W uzasadnieniu wskazał, że ZUS wypłacił mu zaległe renty jednak ze bez odsetek.

/wniosek – k. 241 akt ZUS/

Renta wnioskodawcy jest płatna do 25 dnia każdego miesiąca.

/okoliczność bezsporna/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo zasadne.

Przedmiotem sporu niniejszego postępowania było prawo ubezpieczonego do odsetek od wypłaconych przez pozwanego wyrównań rent z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w związku z realizacją wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 września 2016 r., na podstawie decyzji z dnia 21.11.2016 r oraz określonych decyzją z dnia 13. 12.2016 r. – w wyniku ponownego ustalenia uprawnień do renty.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Inaczej mówiąc, oznacza to, iż chwilą, od której rozpoczyna bieg 30-dniowy termin do wydania decyzji jest rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień wnioskodawcy. Celem tak skonstruowanej regulacji jest zagwarantowanie ubezpieczonym możliwie szybkiego uzyskania świadczenia bez zbędnego przedłużania postępowania w sprawie o jego nabycie. W przypadku uchybienia powyższemu terminowi, organ rentowy popada w zwłokę ze spełnieniem świadczenia, czego konsekwencją jest obowiązek zapłaty odsetek w ustawowej wysokości.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust.1 w/w art. 118.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. (P. 11/2007 OTK ZU, 2007/8A poz. 97), art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał Konstytucyjny wywiódł w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30 dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez Sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku Sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Jeżeli więc odpowiedzialność taka jest po stronie organu rentowego ubezpieczony ma prawo do odsetek. Omawiany przepis może więc dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogłaby skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 2006 r. III AUa 1126/2005). Organ rentowy ma bowiem obowiązek znać i prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność. Jedynie wówczas, gdy brak możliwości wydania prawidłowej decyzji był podyktowany niezależnymi od organu rentowego, brakami w ustaleniach faktycznych, możliwe jest przyjęcie, że organ nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Należy przy tym zauważyć, że użyty w tym przepisie termin

„ustalenie okoliczności” dotyczy wyłącznie sfery faktów, a nie prawa, bowiem przy wykładni prawa nie dochodzi do żadnych „ustaleń okoliczności”.

Stosownie do dyspozycji zawartej przez ustawodawcę w treści normy prawnej wyrażonej w przepisie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. 2017 poz. 1778 ze zm), jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104), wydanego na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Zaś okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Z utrwalonego orzecznictwa sądowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2010 r. I UK 345/2009, LexPolonica nr 2578200 i z dnia 15 października 2010 r. III UK 20/2010, LexPolonica nr 3028490) w zakresie wykładni przepisu art. 85 ust. 1 ustawy o sus jednoznacznie wynika, że odpowiedzialność organów rentowych istnieje nie tylko wtedy, gdy opóźnienie w przyznaniu lub w wypłacie świadczenia nastąpiło z winy tego organu ale także wtedy, gdy takie opóźnienie jest skutkiem innych przyczyn od tego organu niezależnych.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

Zgodnie z tezą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 roku (sygn.akt.I UK 159/2004 opubl. OSNP 2005/19/308) wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Podobnie w wyroku z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03 (OSNP 2005 nr 10, poz. 147) Sąd Najwyższy stwierdził, że do przewidzianego w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia.

Oznacza to, że jeżeli organ rentowy wydaje bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był

ustalić prawo do świadczenia. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Jeśli organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu./por. wyrok SN z dnia 25 stycznia 2005 r, I UK 159/04, OSNP 2005/19/308 wraz z uzasadnieniem/. W celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji istotna jest jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

Brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s. nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 10 października 2014 r, III AUa 40/14,LEX nr 1537443, wyrok SA w Szczecinie z dnia 26 marca 2015 r, (...), Lex nr 1771169/.

Organ rentowy w przedmiotowej sprawie przyjął pogląd, iż w przypadku wyrównania renty za okres 1.09.2013 r – 30.06.2014 r - dokumentem niezbędnym do stwierdzenia uprawnień wnioskodawcy jest prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 września 2016 roku.

Pogląd zaprezentowany w tym przedmiocie przez organ rentowy należy uznać za błędny.

Wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w 2011 r, wówczas przedstawił dokumentację medyczną, został poddany badaniom przez lekarza orzecznika i organ rentowy orzekł decyzją z dnia 29 czerwca 2011 r o rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 czerwca 2014 r. Natomiast wypłata renty została wstrzymana w wyniku orzeczenia Komisji Lekarskiej, która orzekła w trybie zwierzchniego nadzoru w sierpniu 2013 r. Przy czym organ rentowy dysponował dokumentacją wnioskodawcy, nie żądał od wnioskodawcy dodatkowych dowodów, a mimo to nie dokonano prawidłowej oceny niezdolności do pracy. Ta sama dokumentacja stanowiła podstawę do sporządzenia opinii przez biegłych psychiatrów w postępowaniu sądowym, którzy zgodnie orzekali o trwającej bez przerwy od 2002 r niezdolności do pracy ubezpieczonego, utrzymujących się dolegliwościach i ordynowanych lekach. Okoliczność, iż ostatnia z biegłych powołała się na trzy wizyty lekarskie odbyte po dniu orzekania przez organ rentowy (przy czym dotyczyło to okresu 3 miesięcy, a zatem niezbyt odległego) nie ma znaczenia dla ustalenia braku odpowiedzialności organu rentowego, bowiem z opinii nie wynika, by te konkretne zapisy były decydujące dla przyjętej niezdolności do pracy przez biegłą, która podkreślała długotrwały proces chorobowy oraz nieprzerwaną niezdolność do pracy od 2002 roku. Także z opinii (...) wynika, że polemika z orzeczeniem Sądu mogłaby się odbywać wyłącznie na podstawie przeszłej dokumentacji medycznej, a wobec wieloletniego przebiegu choroby (leczenie od 2000 r z okresowym orzekaniem o całkowitej , potem częściowej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych), wydaje się wątpliwa.

Organ rentowy w ocenie Sądu ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie wymaganych okoliczności do ustalenia uprawnień wnioskodawcy w ustawowym terminie, albowiem żadne niezależne od organu rentowego okoliczności nie wpłynęły na opóźnienie.

Podkreślić należy, iż zgromadzony przez organ rentowy materiał pozwalał na ustalenie niezdolności do pracy ubezpieczonego. W ocenie Sądu, te wszystkie okoliczności mogły zostać prawidłowo ustalone i wyjaśnione w postępowaniu administracyjnym, a zatem pozwala to przyjąć, iż organ rentowy w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego winien wydać decyzję o kontynuowaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Zatem wyrok Sądu Okręgowego nie był ostatnią okolicznością w sprawie, od którego miałby być liczony termin do ustalenia wypłaty świadczenia.

A zatem uwzględniając te wszystkie okoliczności Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i przyznał A. P. prawo do odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego od poszczególnych rat rent – w kwotach i od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia wpływu wyrównania na konto ubezpieczonego – wynikających z hipotetycznego wyliczenia organu rentowego, które nie było kwestionowane przez wnioskodawcę, a więc od kwot:

- a) 829,10 zł za okres od dnia 26 września 2013 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- b) 829,10 zł za okres od dnia 26 października 2013 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- c) 829,10 zł za okres od dnia 26 listopada 2013 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- d) 829,10 zł za okres od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- e) 829,10 zł za okres od dnia 28 stycznia 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- f) 829,10 zł za okres od dnia 26 lutego 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- g) 842,37 zł za okres od dnia 26 marca 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- h) 842,37 zł za okres od dnia 26 kwietnia 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- i) 842,37 zł za okres od dnia 27 maja 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku,
- j) 842,37 zł za okres od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia 28 listopada 2016 roku;

W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Należy przypomnieć, że wyrokiem z dnia 21 września 2016 r Sąd Okręgowy w Łodzi wniosek A. P. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres od dnia 1 lipca 2014 r przekazał do rozpoznania ZUS I Oddział w Ł.. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony ZUS I Oddział w Ł. w dniu 7 października 2016 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 22.10.2016 r. Zatem dopiero wówczas do organu rentowego wpłynął wniosek o ustalenie prawa do świadczenia na dalszy okres. Wniosek ten był następnie uzupełniany poprzez złożenie zaświadczenie o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego wydane przez lekarza prowadzącego leczenie z dnia 4 listopada 2016 r, w dniu 4 listopada 2016 r wnioskodawca złożył na wezwanie organu rentowego informacje dotyczące danych adresowych, zasiłków, konta bankowego. W dniu 7 listopada 2016 r ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W dniu 10 listopada 2016 r został wystawiony wniosek o wydanie orzeczenia. Orzeczeniem z dnia 28. 11.2016 r LO ZUS ustalił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2018 r.

W ocenie Sądu orzeczenie LO ZUS z dnia 28.11.2016 r było ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji.

Zatem wydając decyzję w dniu 13 grudnia 2016 r organ rentowy zachował 30 – dniowy termin do wydania decyzji, na mocy której ponownie ustalił od 1 lipca 2014 r do 31.12.2018 r rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wyrównanie za okres od 1 .07. 2014 do 30.11.2016 r zostało przekazane na konto w dniu 22 grudnia 2016 r.

Zatem brak było podstaw o orzekaniu w tym zakresie o odsetkach ustawowych, skoro rozstrzygnięcie zapadło w terminie ustawowym.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł – w stosunku do organu rentowego na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 122 kpc w zw. z § 1, 2, 4, 15 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 3.10.2016 r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu /Dz. U. 2016 poz. 1715 z późn. zm./, uznając, że ubezpieczony wygrał proces w połowie. Pozostałe należne koszty Sąd przyznał ze Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu na podstawie § 1,2,3,4,15 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 3.10.2016 r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu /Dz. U. 2016 poz. 1715 z późn. zm./.